המנער עליו. מן הטפר: מייב מעמ"ס. *דזהו ליטוה: גלא באומכי. שהאבק מקלקל מרליסקה וקפיד עליה: ותוא דקפיד עלייהו. לטבלן עד שיגערה: קמחלי (ה) שבשפ. ונלימי אוכמי הוו: גא קפדינן. לא איכפת לן אם יש עליה אבק הלכך לא ליבון הוא: כומכאי. טבמי: סוס קא מפסס. לשון לא תחסוס (דברים כה): למיסבא ליה. שלריך לנער המל מעליה: בעליה מקופלת. לאחר שנתנה על ראשו הגביה שיפוליה על כתפיו: מייב מעמ"ס. שאין זה דרך מלוכה: וסרטנין. טל שם מקום: נימא כרוכה על גוכבו. שלא יפול מכתפיו: בר היי: מרזב. מפרש לקמיה: כיסוי בבלייתא. שמסלקין בגדיהם מן הארץ כשהן ארוכין וטופלין אותן כלפי מעלה פרוש"ש ומחזיקין אותן (ג) ע"י מוטין והייט כמין כיס וכמו מרזב: אמור. משום תקוני מגא: סבי מאי. קולא מלוקח (בפניו) בבגדין אחד ואותו כגון זה מרזב. לא. לא, ותוחר וקולמו בבגדין אחר ואותו: לבטופי. שיהא מתוקן תמיד להבמיד קיפולו לבולם: לספנאום. לפי שעה: מפנאה בסדינו. אחר שנתעטף היה מתקנו על גופו ומייבשו ובטול קאמר כלומר אלמא דאורחיה בהכי והיה לשבח: שני לידי מליאו. שבימיו ובשמאלו לגד הקרקע: כן זירוו בוו גא מייב ר"מ מעמ"ס. בתמיה לאין זה דרך מלוכה אלא דרך משוי: דקדק ר"מ מ"כ. בתמיה לחייב חטאת בדבר הדומה לאותה מותר כזה שאינה מקופלת ואחוריה טפלין למטה מכתפיו אלא שלידיה היו מונחין על כתפו: שגשל. הוריד למטה שקבל דבריו: נשגל איסמר. לא אירע מעשה זה לרבי אלא שאלו לפניו מהו לעשות בו ובקש להתיר עד שאמרו לפניו משום רבי מאיר חייב חטאת דאיהו סבר הואיל ואינה מקופלת שהרי אחוריה היו טפלין למטה מן כתפיו אלא שלידיה היו מונחין על כתפו: מתני' מי מערה. מי מקוה מקורה (ב) שהוא חם ואין חומו יולא והוקא חמין נקט ומש"ה קתני הרוחץ דיעבד: ונספגו. וקינח: אפי' בעבר אלונטיות. סדינים שמקנחין בהן וסופג בהן זה אחר זה ורבותא היא דאלא נפשי מיא בכל חד אפ"ה לא יביאם בידו בתוך ביתו אפי' ע"י עירוב שמא ישכח ויסחט בבגדו: אבל עבדה בני אדם. הואיל ומרובין הן מדברי אחדי: מספגין באלונטיות אחם. וחייבו כמי רבותא דחדא אלונטיות לעבדה (ג) נפשא ביה מיא אפילו הכי מביאין אותה בידיה: פניהם ידיהם ורגליהם. אורחא דמילתא נקט וה"ה לכל גופם: סכין. שמן בשבת: וממשמשין. ביד על כל הגוף להגאה: אבל לא מסמרין. לשפשף בכח: ולא מסגרין. גרסינן במגרדת שקורין לשטרייל"ש דהוי עובדא דחול: לקורדיפא. שם הגהר ובגמ' מפרש טעמא: אפיקטויזין. להקיא: ואין מעבירין אם הקטן. לשון ידיך מלבוני (מיוב י) שמתקנים ומייבשין עלמותיו ומוליות שדרתו כמדת עלמו ובגמרא אמר טעמא: ואין מטוירין אם השבר. עלם שנשבר. כל רפואה חסורה משום שחיקה סמנין: נפרקה. אלוייש"ר בלגז שילא העלם מפרק שלו: לא ימרפס. לשון בילים מרופות בקערה (הולין דף סד.): גמ'

*) לעיל קכג.

כשיתעטף אדם מליתו ויקפל ב' קצוותיה כמין כרך קיפול וויניחה על כתפו השמאלית ויחזור ויקפל שאר השלית המשולשל בצידו הימין מניחה בכתפו הימין ונמצאת מליתו מקופלת מהנה ומהנה ומהשלת על כתפיו וחלל בגגד השדרה ונראה כמין מרזב. וכעין זה היה קשר (כישא) (כישא) בבלייתא שהיו קושרין ב' כריכות ואותה כישא וכיסכוסי מאני*). ר"א זעלתי פירוש זה. אבל רבותי עליו לומר בלשון רבותינו ומה שקיבלנוהו. וכרב פפא שהוא בתראה בבדיון ואמר כללא כל אדעתא לבטולי אסור. כל להתנאות שפיר דמי (כדרב ששא בריה דרב אידי שהיה מתנאה בסדיניו כי אתא רב דימי אמר פעם אחת יצא רבי לשדה והיו שני צידי מליתו מונחין לו על כתפו ושאר השלית משולשלת לו לאחוריו. אמר לפניו יהושע בן זירוו בן חמיו של ר"ם חמאת. אי לא אסורה מדרבנן. א"ל ר' דקדק ר"ם עד כאן שלשל רבי מליתו: מתני' הרוחץ במי מערה אדם מליתו ויקפל ב' קצוותיה כמין כרך קיפול ויניחה על כתפו השמאלית ויחזור ויקפל שאר השלית המשולשל בצידו הימין מניחה בכתפו הימין ונמצאת מליתו מקופלת מהנה ומהנה ומהשלת על כתפיו וחלל בגגד השדרה ונראה כמין מרזב. וכעין זה היה קשר (כישא) בבלייתא שהיו קושרין ב' כריכות ואותה כישא וכיסכוסי מאני*). ר"א זעלתי פירוש זה. אבל רבותי עליו לומר בלשון רבותינו ומה שקיבלנוהו. וכרב פפא שהוא בתראה בבדיון ואמר כללא כל אדעתא לבטולי אסור. כל להתנאות שפיר דמי (כדרב ששא בריה דרב אידי שהיה מתנאה בסדיניו כי אתא רב דימי אמר פעם אחת יצא רבי לשדה והיו שני צידי מליתו מונחין לו לאחוריו. אמר לפניו יהושע בן זירוו בן חמיו של ר"ם חמאת. אי לא אסורה מדרבנן. א"ל ר' דקדק ר"ם עד כאן שלשל רבי מליתו: מתני' הרוחץ במי מערה בר'.

אריסטא

*) עיין בנרות נרך מרזב מי. **) [לולי ג"ל אלמא דאסורה מדרבנן ואסבר דבריהו מפרש כזו לא מייב ר"מ מעמ"ס בגיטמא דמעמ"ס לא היה מחייב לה מה מחייב לה